

DE VERLOREN
TROON

Holly Black bij Boekerij:

Elfhame-serie:

De wrede prins

De gevallen koning

De verbannen koningin

Faerie-trilogie:

Water

Bloed

IJzer

Dief van de nacht

Gestolen erfgenaam-duologie:

De gestolen erfgenaam

De verloren troon

HOLLY BLACK

DE VERLOREN
TROON

Vertaald door Anne-Marieke Buijs

ISBN 978-90-225-9860-3

ISBN 978-94-023-2293-4 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *The Prisoner's Throne*

Vertaling: Anne-Marieke Buijs

Omslagontwerp: © Karina Granda, bewerkt door DPS Design & Prepress Studio. Cover copyright © 2024 by Hachette Book Group, Inc.

Omslagbeeld: © 2024 by Sean Freeman

Illustraties schutbladen: © nikittysan art LLC

Zetwerk: Pier Post

© 2024 Holly Black

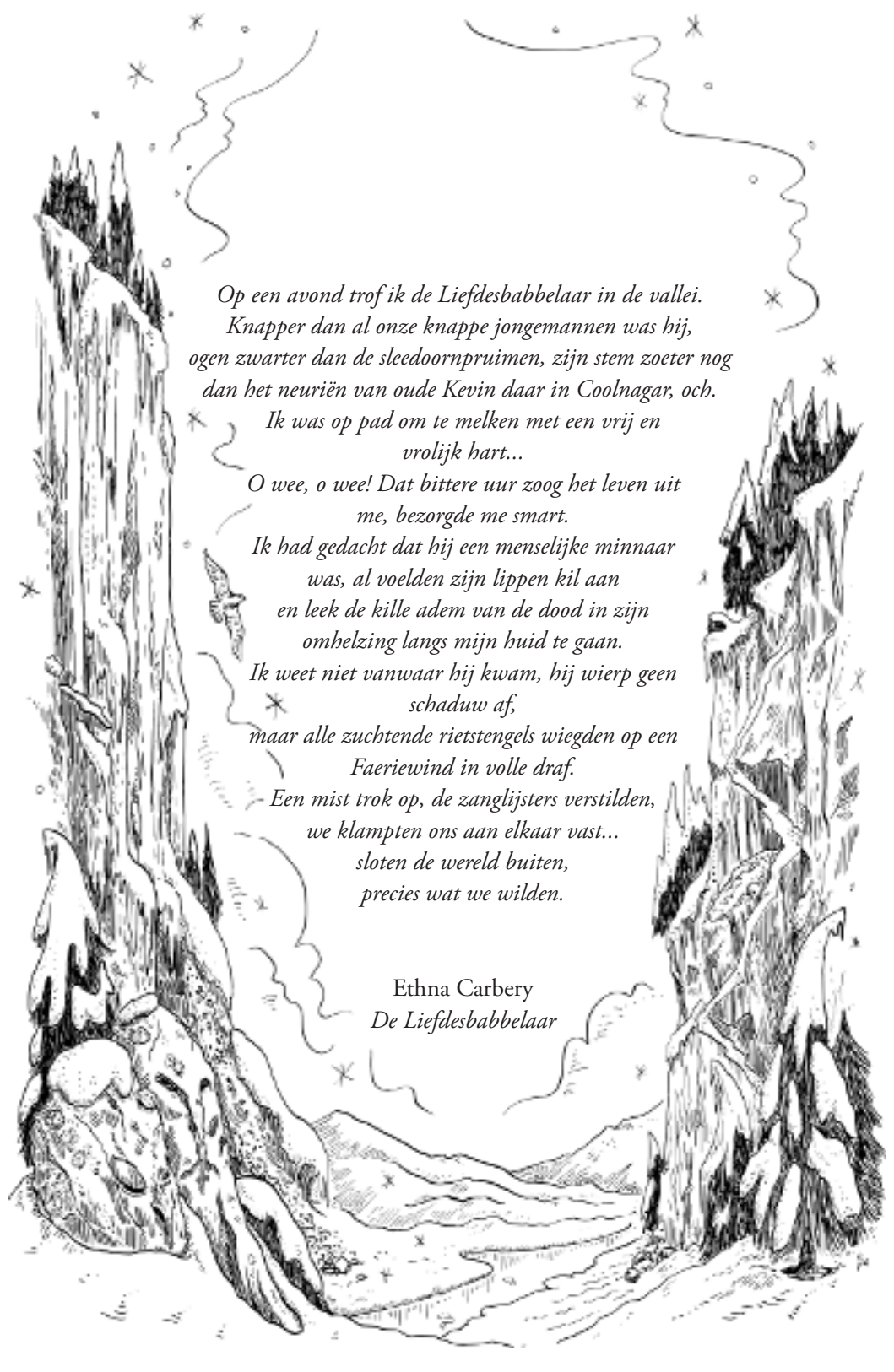
© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Joanna Volpe, die, zoals haar achternaam doet vermoeden, even charmant en vernuftig is als een vos.

The Ice Needle
CITADEL

*Op een avond trof ik de Liefdesbabbelaar in de vallei.
Knapper dan al onze knappe jongemannen was hij,
ogen zwarter dan de sleedoornpruimen, zijn stem zoeter nog
dan het neuriën van oude Kevin daar in Coolnagar, och.*

*Ik was op pad om te melken met een vrij en
vrolijk hart...*

*O wee, o wee! Dat bittere uur zoog het leven uit
me, bezorgde me smart.*

*Ik had gedacht dat hij een menselijke minnaar
was, al voelden zijn lippen kil aan
en leek de kille adem van de dood in zijn
omhelzing langs mijn huid te gaan.*

*Ik weet niet vanwaar hij kwam, hij wierp geen
schaduw af,*

*maar alle zuchtende rietstengels wiegden op een
Faeriewind in volle draf.*

*Een mist trok op, de zanglijsters verstilden,
we klampten ons aan elkaar vast...*

*sloten de wereld buiten,
precies wat we wilden.*

Ethna Carbery
De Liefdesbabbelaar

ZES WEKEN VOOR GEVANGENSCHAP

E ik schoof zijn hoeven door de pijpen van zijn fluwelen broek. ‘Kom je nu te laat?’ vroeg vrouwe Elaine vol boosaardige voldoening vanuit bed. Ze leunde met haar hoofd op haar hand en lachte. ‘Het duurt niet lang meer voor je nooit meer naar hun pijpen hoeft te dansen.’

‘Ja,’ antwoordde Eik afgeleid. ‘Alleen maar naar de jouwe, hè?’

Ze lachte opnieuw.

Met zijn wambuis maar half dichtgeknoopt probeerde hij zich wanhopig de snelste route naar de tuin te herinneren. Het was zijn bedoeling geweest om op tijd te komen, maar toen had de kans zich voorgedaan om eindelijk de omvang van het verraderlijke plot bloot te leggen waar hij achteraan had gezeten.

‘Ik beloof je dat ik je aan de rest van mijn compagnons zal voorstellen,’ had ze hem verteld, terwijl ze haar vingers onder zijn overhemd had laten verdwijnen en zo de panden los had getrokken. ‘Je zult onder de indruk zijn van hoe dicht we bij de troon kunnen komen...’

Eik vervloekte zichzelf, de hemel en het concept van tijd in het algemeen en sprintte de deur uit.

‘Schiet maar op, rekel die je bent,’ riep een van de paleiswasvrouwen hem na. ‘Het ziet er slecht uit als ze zonder jou beginnen. En doe iets aan je haar!’

Hij probeerde zijn krullen plat te strijken terwijl bedienden voor hem aan de kant sprongen. In het paleis van Elfhame zou Eik, hoe lang hij ook werd, altijd dat ondeugende jochie blijven met de woeste bos haar dat wachters overhaalde mee te doen aan een spelletje waarbij ze met een wilde kastanje aan een touwtje probeerden die van de tegenstander kapot te tikken en honingcakejes uit de keuken stal. Faerie hield zijn inwoners gevangen in amber en als ze niet voorzichtig waren, was er als men heel even met de ogen knipperde honderd jaar verstreken. Daarom merkten maar weinigen op hoeveel de prins was veranderd.

Niet dat hij op dat moment niet op zijn vroegere zelf leek, zoals hij in volle vaart door de gang rende, zijn hoeven kletterend tegen steen. Hij zwenkte naar links om niet tegen een bode met zijn armen vol perkamentrollen aan te botsen, dook naar rechts om het tafeltje met daarop een dienblad vol theeservies niet omver te lopen en ramde toen bijna tegen Randalin aan, een lid op leeftijd van de Levende Raad.

Tegen de tijd dat Eik de tuin bereikte, was hij buiten adem. Hijgend nam hij de bloemenslingers en muzikanten, de hovelingen en feestvierders in zich op. De opperkoning en -koningin waren nog nergens te bekennen. Dat betekende dat er een kans was om zijn plek te bereiken zonder dat iemand iets zou merken.

Maar voor hij in de menigte op kon gaan, pakte zijn moeder Oriana hem bij zijn mouw. Er lag een strenge uitdrukking op haar gezicht en doordat haar huid meestal spookachtig wit was, was het makkelijk om de blos van woede op haar wangen te zien. Die zagen daardoor roze en pasten zo bij de kleur van haar ogen.

‘Waar heb jij gezeten?’ Ze knoopte Eiks wambuis goed dicht.

‘Ik ben de tijd uit het oog verloren,’ gaf hij toe.

‘Wat was je aan het doen?’ Ze klopte het fluweel af, likte aan haar vinger en wreef een veeg van Eiks neus.

Hij grijnsde vol genegenheid naar haar en liet haar haar gang gaan. Als ze hem nog steeds als nauwelijks meer dan een jongen zag, zou ze niet al te goed kijken naar de problemen die hij zich op de hals haalde. Zijn blik ging naar de menigte, waar hij naar zijn lijfwacht zocht. Tiernan zou boos zijn als hij Eiks plan volledig begreep. Maar dat zou het waard zijn om een complot bloot te leggen. En vrouwe Elaine had hem bijna de namen van de andere betrokkenen verteld.

‘We kunnen maar beter naar het podium gaan.’ Hij pakte Oriana’s hand vast en gaf er een kneepje in.

Zij kneep op haar beurt even in zijn hand, snel en keihard. ‘Jij bent erfgenaam van heel Elfhame,’ deelde ze mee, alsof hem dat stukje informatie kon zijn ontgaan. ‘Het is tijd om je te gedragen als iemand die zou kunnen heersen. Vergeet nooit dat je zowel angst als liefde moet opwekken. Dat heeft je zus in ieder geval goed in haar oren geknoopt.’

Eik keek naar de menigte. Hij had drie zussen, maar hij wist over wie ze het had.

Hij stak zijn arm uit als een galante ridder en zijn moeder liet zich daar dermate door paaien dat ze haar hand erop legde. Eik zorgde ervoor dat hij zo ernstig keek als ze zich maar kon wensen. Dat ging hem makkelijk af, want toen hij de eerste stap zette, kwamen de opperkoning en -koningin aan het rand van de tuin in het zicht.

Zijn zus Jude had een jurk aan in de kleur van donkerrode rozen, met aan weerszijden hoge splitten, zodat ze zich makkelijk kon bewegen. Ze droeg geen wapens om haar middel, maar haar haar was in haar vertrouwde horens opgestoken. Eik was er bijna zeker van dat ze in een ervan een klein mes had verborgen. Ze zou er nog een aantal van in haar gewaad hebben laten naaien en onder haar mouwen verstopt hebben.

Hoewel ze de opperkoningin van Elfhame was, een leger ter beschikking had en het bevel voerde over tientallen hoven, gedroeg ze

zich alsof ze elk probleem zelf moest afhandelen, en alsof de beste oplossing altijd moord was.

Naast haar was Cardan in zwart fluweel gekleed, versierd met nog zwartere veren die glommen alsof ze door een olievlek waren gehaald. Zijn donkere kleding diende als een perfecte achtergrond voor de blinkende, zware ringen om zijn vingers en de grote parel die aan een van zijn oorlellen bungelde. Hij knipoogde naar Eik en Eik glimlachte, ondanks zijn voornemen om serieus te blijven.

Eik liep naar voren en de menigte week voor hem uiteen.

Zijn twee andere zussen bevonden zich in de menigte. Taryn, Judes tweelingzus, hield stevig de hand vast van haar zoon en probeerde hem af te leiden, zodat hij niet rond zou rennen, wat hij waarschijnlijk net nog had gedaan. Naast haar stond Vivienne te giechelen met haar partner, Heather. Vivi wees naar leden van het Volk in het publiek en fluisterde in Heathers oor. Hoewel zij als enige van zijn drie zussen een Faerie was, was het Vivi die het minst graag in Faerie woonde. Ze hield echter wel alle roddels bij.

De opperkoning en -koningin namen hun plek voor hun hof in, badend in het licht van de ondergaande zon. Jude gebaarde naar Eik, zoals ze hadden geoefend. Er viel een stilte over de tuin. Eik keek steels naar links en naar rechts, naar de gevleugelde pixies en vochtige nixies, slinkse gnomen en sinistere fetsjen, kelpies en trollen, scharlaakkappen stinkend naar gedroogd bloed, silkies en selkies, faunen en braggen, lobben en gytrashen, kollen en boomvolk, ridders en gevleugelde dames in haveloze jurken. Allemaal onderdanen van Elfhame. Allemaal zijn onderdanen, zo dacht hij, aangezien hij hun prins was.

Niet een van hen was bang voor Eik, ook al had zijn moeder dat graag anders gezien.

Niemand vreesde hem, ondanks al het bloed dat aan zijn handen kleefde. Dat hij hen allemaal zo moeiteloos een rad voor ogen draaide, joeg zelfs hem angst aan.

Hij kwam voor Jude en Cardan tot stilstand en maakte een ondiepe buiging.

‘Laat alle aanwezigen hier getuige van zijn,’ verkondigde Cardan met een zachte, maar dragende stem en een heldere blik in zijn met goud omrande ogen. ‘Eik, zoon van Liriope en Dain van de Struikwinde-lijn, is mijn erfgenaam en mocht ik deze wereld verlaten, dan zal hij namens mij en met mijn zegen heersen.’

Jude bukte zich iets om een gouden kroontje van het kussen te pakken dat een koboldbode haar aanbood. Geen échte kroon, maar ergens bijna wel. ‘Laat alle aanwezigen hier getuige van zijn.’ Haar stem klonk kil. Ze had nooit mogen vergeten dat ze sterfelijk was toen zij een kind was geweest in Faerie. Nu ze koningin was, stond ze niet toe dat iemand van het Volk zich helemaal op zijn gemak voelde in haar aanwezigheid. ‘Eik, zoon van Liriope en Dain van de Struikwinde-lijn, opgevoed door Oriana en Madoc, mijn broer, is mijn erfgenaam en als ik deze wereld verlaat, zal hij namens mij en met mijn zegen heersen.’

‘Eik,’ zei Cardan, ‘accepteer je deze verantwoordelijkheid?’

Wat Eik dolgraag wilde zeggen was: ‘Nee. Dat is niet nodig. Jullie zullen allebei tot in de eeuwigheid heersen.’

Maar Cardan had Eik niet gevraagd of hij die verantwoordelijkheid wilde, maar of hij die zou accepteren.

Zijn zus had erop gestaan dat hij formeel tot hun erfgenaam werd benoemd nu hij een leeftijd had bereikt dat hij zonder regent kon heersen. Hij had Jude kunnen weigeren, maar hij was al zijn zussen zo veel verschuldigd dat het onmogelijk was om ze wat dan ook te ontzeggen. Als een van hen om de zon vroeg, kon hij maar beter bedenken hoe hij die uit de lucht kon halen zonder zich eraan te branden.

Natuurlijk zouden ze hem nooit zoiets vragen. Ze wilden dat hij veilig was, gelukkig, en dat hij zich goed zou gedragen. Ze wilden hem de wereld geven, maar voorkomen dat die hem zou kwetsen.

Daarom was het zo belangrijk dat ze nooit te weten zouden komen waar hij daadwerkelijk mee bezig was.

‘Ja,’ zei Eik. Misschien moest hij een soort toespraak houden of iets doen waardoor hij geschikter zou overkomen om te heersen,

maar hij kon niets bedenken. Dat moest echter voldoende zijn geweest, want een tel later werd hem verzocht te knielen. Hij voelde het koude metaal op zijn voorhoofd.

Toen raakten Judes zachte lippen zijn wang. ‘Je zult een geweldige koning zijn als je er klaar voor bent,’ fluisterde ze.

Eik wist dat zijn schuld aan zijn familie zo groot was dat hij die nooit zou kunnen inlossen. Terwijl er om hem heen werd gejuicht, deed hij zijn ogen dicht en nam zich voor dat hij het zou proberen.

Eik was een levende, ademende vergissing.

Zeventien jaar eerder had de vorige opperkoning, Eldred, het bed gedeeld met de mooie, verleidelijke Liriope. Hij had er nooit om bekendgestaan trouw te zijn en had andere geliefden, onder wie Oriana. De twee hadden rivalen kunnen worden, maar waren in plaats daarvan goede vriendinnen geworden die samen door de koninklijke tuin hadden gewandeld, hun voeten in het Maskermeer hadden gedoopt en samen door rondedansen op feesten hadden gewerveld.

Liriope had al een zoon en maar weinig Faeries werden twee keer gezegend met een nakomeling, dus het was een verrassing voor haar toen ze ontdekte dat ze weer in verwachting was. Ze was ook in de war, omdat zij eveneens andere geliefden had gehad en wist dat niet Eldred de vader van het kind was, maar zijn favoriete zoon Dain.

Prins Dain was zijn hele leven al van plan geweest om na zijn vader over Elfhome te heersen, en had zich daarop voorbereid. Hij had zijn zogenaamde Schaduwhof opgericht, een groep spionnen en huurmoordenaars die alleen aan hem verantwoording aflegden. Hij had zijn troonsbestijging willen bespoedigen door zijn vader beetje bij beetje te vergiftigen om hem van zijn vitaliteit te beroven tot hij zou aftreden. Dus, toen Liriope in verwachting raakte, was Dain niet van plan om alles te laten verpesten door zijn buitenechtelijke kind.

Als Liriope Dains kind droeg en zijn vader dat te weten kwam,

zou Eldred misschien een van zijn andere kinderen tot erfgenaam benoemen. Het zou beter zijn als zowel moeder als baby zou sterven, zodat Dains toekomst veilig was.

Dain vergiftigde Liriope terwijl ze Eik nog in haar baarmoeder droeg. Parelamaniet veroorzaakt in kleine hoeveelheden verlamming. In grotere hoeveelheden gaat het lichaam zich langzamer bewegen, als een stuk speelgoed waarvan de batterij bijna leeg is, trager en trager tot het helemaal niet meer beweegt. Liriope stierf en Eik zou met haar zijn gestorven als Oriana hem niet eigenhandig met een mes uit het lichaam van haar vriendin had gesneden.

Zo was Eik ter wereld gekomen, vol bloed en gif, met een lange wond in zijn dij door een te diepe snede van Oriana's mes. Ze had hem wanhopig tegen haar borst geklemd om zijn gekrijs te smoren.

Hoe luid hij ook lachte en hoeveel pret hij ook beleefde, het zou dat besef nooit kunnen verdringen.

Eik wist wat de troon begeren met iemand kon doen.

Hij zou nooit zo worden.

Na de ceremonie volgde, natuurlijk, een banket.

De koninklijke familie zat aan een lange tafel die deels aan het zicht werd onttrokken door de takken van een treurwilg, niet ver vanwaar de rest van het hof feestvierde. Eik zat rechts van Cardan, op de ereplaats. Zijn zus Jude zat aan de andere kant aan het hoofd van de tafel. Bij familie was ze totaal anders dan voor het Volk, als een actrice van het podium, maar nog steeds in haar kostuum.

Oriana zat rechts van Jude. Ook een ereplaats, al wist Eik niet of ze er bijzonder blij mee waren dat ze met elkaar moesten praten.

Eik had een rijkdom aan zussen, Jude, Taryn, Vivi. Allemaal net zomin familie van hem als Oriana of Madoc, de verbannen Grootgeneraal, die hen hadden opgevoed. Toch waren zij zijn familie. De enige twee aan de hele tafel die door bloed aan hem verwant waren, waren Cardan en de kleine jongen die ongedurig op de stoel

rechts van hem zat: Leander, Taryns kind met Locke, Eiks halfbroer.

Een grote hoeveelheid kaarsen stond op tafel en de bloemen waren aan de hangende takken van de treurwilg gebonden, samen met glinsterende stukken kwarts. Het vormde samen een prachtig prieel. Hij had het waarschijnlijk meer kunnen waarderen als het ter ere van iemand anders was.

Eik beseftte dat hij zo in zijn eigen gedachten op was gegaan dat hij het begin van het gesprek had gemist.

‘Ik genoot er niet van een slang te zijn, maar toch lijkt ik gedoemd te zijn er tot in de eeuwigheid aan te worden herinnerd,’ merkte Cardan op. Er vielen zwarte krullen voor zijn ogen. Hij hield een vork met drie tanden op, alsof hij daarmee zijn punt wilde benadrukken. ‘De overdaad aan liederen heeft niet geholpen, net zomin als hun levensduur. Het is nu, wat, acht jaar geleden? Negen? De hele feeststemming over het gedoe is buitensporig geweest. Je zou denken dat het populairste wat ik ooit heb gedaan is om in het donker op een troon te zitten en iedereen aan wie ik me ergerde te bijten. Dat had ik altijd al kunnen doen. Dat kan ik nu nog doen.’

‘Iemand bijten?’ herhaalde Jude vanaf de andere kant van de tafel.

Cardan grijnsde naar haar. ‘Ja, als dat is wat men wil.’ Hij liet zijn kaken op elkaar klappen om het even voor te doen.

Jude schudde haar hoofd. ‘Daar is niemand in geïnteresseerd.’

Taryn keek Heather aan en rolde met haar ogen. Heather glimlachte en nam een slokje wijn.

Cardan trok zijn wenkbrauwen op. ‘Ik kan het probéren. Een klein hapje maar. Gewoon om te zien of iemand daar een lied over schrijft.’

‘Hoe dan ook,’ zei Oriana, die langs de tafel naar Eik keek, ‘je hebt het daarnet heel goed gedaan. Ik stelde me gelijk al je kroning voor.’

Vivi gniffelde zacht.

‘Ik wil helemaal nergens over heersen, laat staan over Elfhame,’ zei Eik ter herinnering tegen haar.

Het leek Jude moeite te kosten om haar gezicht in de plooi te

houden. ‘Geen zorgen. Ik ben niet van plan binnenkort het loodje te leggen en hetzelfde geldt voor Cardan.’

De opperkoning haalde gracieus zijn schouders op. ‘Wie wil er nu zoiets banaals doen als het loodje leggen?’

Toen Eik zo oud als Leander was, had Oriana niet gewild dat hij koning zou worden. Door de jaren heen was ze echter namens hem ambitieus geworden. Misschien was ze zelfs wel gaan denken dat Jude hem van zijn geboorterecht had beroofd in plaats van hem ervan te redden.

Hij hoopte dat dat niet het geval was. Het was één ding om complotten tegen de troon bloot te leggen, maar als hij ontdekte dat zijn moeder bij een ervan betrokken was, wist hij niet wat hij zou doen.

Dwing me niet te kiezen, dacht hij met een felheid waar hij van schrok.

Dit was een probleem dat zichzelf zou moeten oplossen. Jude was sterfelijk. Stervelingen kregen veel makkelijker kinderen dan Faeries. Als zij een baby kreeg, zou die zijn claim op de troon verdringen.

Na die gedachte ging zijn blik naar Leander.

Het schattige jochie was acht jaar oud en had de vossenogen van zijn vader. Die hadden dezelfde kleur als die van Eik, met veel geel erin. Zijn haar was donker, net als dat van Taryn. Leander was bijna net zo oud als Eik was geweest toen Madoc plannen had gesmeed om hem de kroon van Elfhame te bezorgen. Terwijl Eik naar Leander keek, zag hij de onschuld die zijn zussen en moeder hadden willen beschermen. Dat riep een lelijk gevoel in hem op, een combinatie van woede en schuld en paniek.

Leander merkte zijn aandacht op en trok aan Eiks mouw. ‘Je kijkt alsof je je verveelt. Wil je een spelletje doen?’ vroeg hij met de listigheid van een kind dat iemand zover wil krijgen hem te vermaken.

‘Na het eten,’ antwoordde Eik met een blik op Oriana, die al een gepijnigde uitdrukking op haar gezicht had. ‘Je grootmoeder zal boos zijn als we ons voor schut zetten aan tafel.’

‘Cardan speelt wel met me,’ zei Leander, duidelijk goed voorbereid op deze discussie. ‘En hij is de opperkoning. Hij heeft me laten

zien hoe ik een vogel kan maken met twee vorken en een lepel. Toen vochten onze vogels tot een ervan uit elkaar viel.’

Cardan zorgde gegarandeerd voor een spektakel en het zou hem niets kunnen schelen als Oriana hem de les las. Eik kon echter alleen maar glimlachen. Hij had als kind vaak aan een tafel vol volwassenen gezeten en herinnerde zich nog hoe saai dat was geweest. Hij zou dolgraag met bestekvogels hebben gevochten. ‘Welke andere spelletjes heb je met de koning gespeeld?’

Op die vraag volgde een indrukwekkend lange opsomming van misdragingen, van het champignons in glazen wijn aan de andere kant van de tafel gooien en hoedjes vouwen van servetten tot aan gekke bekken naar elkaar trekken.

‘En hij vertelt me grappige verhalen over mijn vader, Locke,’ deelde Leander tot slot mee.

Eik verstijfde toen hij dat hoorde. Hij kon zich Locke nauwelijks voor de geest halen. Zijn duidelijkste herinneringen hadden te maken met Lockes bruiloft met Taryn en dan vooral nog met hoe Heather in een kat was veranderd en dat ze heel erg van streek was geweest. Dat was een van de momenten geweest waardoor Eik had beseft dat magie niet voor iedereen leuk was.

Na die gedachte keek hij naar Heather, die aan de andere kant van de tafel zat. Hij wilde zich er opeens van verzekeren dat ze in orde was. Ze droeg haar haren in *microbraids* waar synthetische roze plukjes doorheen waren gevlochten. Haar donkere huid glom door de glinsterende roze highlighter op haar wangen. Hij probeerde haar blik te vangen, maar ze bestudeerde een piepklein elfje dat een vijg van het midden van de tafel probeerde te stelen.

Nu keek hij naar Taryn. Lockes vrouw en moordenaar, die een kanten servet onder de kraag van Leanders tuniek stopte. Het zou niet vreemd zijn als Heather zich niet op haar gemak zou voelen aan deze tafel. Eiks familie was doordrenkt met bloed, dat gold voor iedereen.

‘Hoe gaat het met pap?’ vroeg Jude opeens met ietwat opgetrokken wenkbrauwen.

Vivi haalde haar schouders op en knikte in Eiks richting. Hij had hun vader als laatste gezien. Het was zelfs zo dat hij het afgelopen jaar behoorlijk wat tijd met hem had doorgebracht.

‘Hij gedraagt zich,’ zei Eik, in de hoop dat dat ook zo zou blijven.

Na het eten voegde de koninklijke familie zich weer bij het hof. Eik danste met vrouwe Elaine, die met een zelfvoldane, maar toch gretige glimlach in Eiks oor fluisterde dat ze een bijeenkomst aan het regelen was voor over drie dagen met wat wezens die in ‘hun doel’ geloofden.

‘Weet je zeker dat je hiermee door kunt gaan?’ vroeg ze, haar adem heet tegen zijn hals. Haar dikke rode haar hing in een enkele, brede vlecht op haar rug en daar waren snoeren met robijnen in verwerkt. Ze droeg een jurk versierd met gouddraad, alsof ze al auditie deed om zijn koningin te worden.

‘Ik heb Cardan nooit als familie gezien en heb het hem vaak kwalijk genomen wat hij me heeft afgenomen,’ verzekerde Eik haar. Als hij een beetje huiverde door haar aanraking, zou zij dat misschien opvatten als een rilling van passie. ‘Dit is precies de kans waar ik naar op zoek was.’

Ze vatte die opmerking, precies zoals hij had gehoopt, verkeerd op en glimlachte tegen zijn huid. ‘En Jude is niet echt jouw zus.’

Eik glimlachte, maar reageerde verder niet. Hij wist wat ze bedoelde, maar had dat nooit kunnen beamen.

Ze vertrok na de dans, na nog een laatste kus op zijn keel te hebben gedrukt.

Hij wist zeker dat hij dit door kon zetten, ook al zou het onvermijdelijk tot haar dood leiden. Hij had geen idee wat dat over hem zei.

Hij had het eerder gedaan. Toen hij om zich heen keek, viel hem onwillekeurig de afwezigheid op van degenen die hij al had gemanipuleerd en daarna had verraden. Leden van drie samenzweringen

die hij in het verleden teniet had gedaan, wezens die hij had misleid en tegen elkaar had opgezet... en tegen zichzelf. Ze waren voor die misdaden naar de Vergeteltoren gestuurd of naar de guillotine, zonder ooit te weten dat ze in zijn val waren gelopen.

In deze tuin vol adders was hij een bekerplant, die uitnodigend wenkte. Soms was er een deel van hem dat wilde gillen: 'Kijk naar me! Zie wat ik ben! Zie wat ik heb gedaan!'

Zijn lijfwacht Tiernan kwam met een ernstige frons en een beschuldigende blik naar hem toe, alsof hij werd aangetrokken door zijn destructieve gedachten. Hij droeg een gelaagde leren wapenrusting en het wapen van de koninklijke familie hield bij één schouder een korte cape op zijn plek. 'Je zet jezelf voor schut.'

Complotten waren vaak dwaze dingen, ijdele hoop gecombineerd met een tekort aan interessante hofintriges. Roddels, een overdaad aan wijn en een gebrek aan verstand. Maar hij had het gevoel dat dit anders was. 'Zij regelt de bijeenkomst. Het is bijna voorbij.'

Tiernan wierp een schuine blik op de troon en de opperkoning die er onderuitgezakt op zat. 'Hij weet het.'

'Weet wat?' Een onheilspellend gevoel maakte zich meester van Eik.

'Wat precies? Dat weet ik niet, maar iemand heeft iets gehoord. Het gerucht gaat dat jij hem een mes in de rug wilt steken.'

Eik maakte een schamper geluid. 'Dat gelooft hij niet.'

Tiernan keek Eik ongelovig aan. 'Zijn eigen broers hebben hem verraden. Hij zou gek zijn als hij het niet geloofde.'

Eik richtte zijn aandacht opnieuw op Cardan en dit keer keek de opperkoning hem recht aan. Cardan trok zijn wenkbrauwen op. Er lag een uitdagende blik in zijn ogen met de belofte van lome wreedheid. *Kom maar op.*

De prins wendde zich gefrustreerd af. Het laatste wat hij wilde was dat Cardan hem als vijand zou zien. Hij zou naar Jude moeten gaan, het proberen uit te leggen.

Morgen, dacht Eik. Als het niet haar avond zou verpesten. Of overmorgen, als ze niet meer kon voorkomen dat hij zou afspreken

met de samenzweerders, zodat hij nog steeds het gewenste resultaat kon bereiken. Als hij wist wie er achter het complot zat. Daarna zou hij doen wat hij altijd deed: doen alsof hij in paniek raakte, tegen de samenzweerders zeggen dat hij niet meer mee wilde doen, ze een reden geven om te vrezen dat hij naar de opperkoning en -koningin zou gaan met zijn informatie.

Het was zijn bedoeling ze te laten opdraaien voor een aanslag op hém in plaats van voor hoogverraad. Eik had door meerdere aanslagen op zijn leven zijn reputatie van roekeloosheid kunnen behouden. Niemand zou raden dat hij dit complot met opzet had laten klappen, zodat hij het hele proces daarna opnieuw kon doorlopen.

En Jude zou niet raden dat hij zichzelf in gevaar had gebracht, nu of al die andere keren.

Tenzij hij het natuurlijk allemaal moest opbiechten om Cardan ervan te overtuigen dat hij zich niet tegen hem had gekeerd. Er ging een huivering door hem heen bij de gedachte aan hoe erg Jude zou schrikken, hoe van streek zijn hele familie zou zijn. Zijn welzijn was de rechtvaardiging die ze allemaal hadden gebruikt om hun eigen offers te brengen, om hun verliezen te accepteren. Eik was in ieder geval gelukkig, Eik had in ieder geval de jeugd gehad die zij niet hadden gehad, Eik had in ieder geval...

Eik beet zo hard op de binnenkant van zijn wang dat hij bloed proefde. Hij moest ervoor zorgen dat zijn familie nooit te weten kwam wat hij was geworden. Als de verraders eenmaal waren gepakt, zou Cardan wellicht zijn verdenkingen vergeten. Misschien hoefde hij niemand iets te vertellen.

‘Prins!’ Eiks vriend Vier maakte zich los van een groepje jonge hovelingen en sloeg een arm om Eiks schouder. ‘Daar ben je. Kom met ons feesten!’

Eik zette met een geforceerde lach zijn zorgen van zich af. Dit was toch zijn feest. Daarom danste hij samen met de rest van het hof van Elfhame onder de sterren, beleefde hij plezier en speelde hij zijn rol.

Een pixie benaderde de prins, haar huid zo groen als die van een sprinkhaan, met bijpassende vleugels. Ze nam twee vriendinnen

mee en ze sloegen hun armen om zijn hals. Hun mond smaakte naar kruiden en wijn.

Hij ging van de ene naar de andere partner in het maanlicht, wervelend onder de sterren, lachend om onzin.

Een slugh drukte zich tegen hem aan. Haar lippen waren zwart gekleurd. Hij glimlachte naar haar terwijl ze meededen aan nog een rondedans. Haar mond was zo zoet als gekneusde pruimen.

‘Kijk naar mijn gezicht en ik ben iemand,’ fluisterde ze in zijn oor. ‘Kijk naar mijn rug en ik ben niemand. Wat ben ik?’

‘Dat weet ik niet,’ gaf Eik toe, terwijl er een rilling langs zijn rug liep.

‘Uw spiegel, hoogheid.’ Haar adem streek langs de haartjes op zijn nek.

Toen glipte ze weg.

Uren later strompelde Eik terug naar het paleis. Hij had hoofdpijn en doordat hij duizelig was, waren zijn stappen wankel. In de wereld van de stervelingen was het drinken van alcohol op je zeventiende verboden en daarom ook iets wat je verborg. Die nacht was er echter van hem verwacht dat hij bij elke toespraak zou drinken, drank zo rood als bloed, bruisend en groen, en een zoete paarse variant die naar viooltjes had gesmaakt.

Hij kon niet vaststellen of hij al een kater had of dat zich nog iets ergers zou aandienen als hij eenmaal sliep en besloot te kijken of hij ergens aspirine kon vinden. Vivi had bij aankomst een zak van de grote drogisterijketen Walgreens aan Jude gegeven en hij was er bijna zeker van dat daar pijnstillers in hadden gezeten.

Hij sjokte naar de koninklijke vertrekken.

‘Wat doen we hier eigenlijk?’ vroeg Tiernan, die de prins bij zijn elleboog vastpakte toen hij struikelde.

‘Zoeken naar iets waardoor ik me beter ga voelen,’ antwoordde Eik.